

PERIÒDICH REGIONALISTA INDEPENDENT,
de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Notícies y Anuncis

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ª - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

SUSCRIPCIÓ:—Barcelona, UNA pesseta trimestre: fora, 1'50. — Un número sol, 10 céntims

Consideracions artístich-teatral

Lo temps ab sas desconsideracions aterradoras ha posat sobre nosaltres lo feixuch pés de 'ls anys y fa que certas cosas sols las vejem baix la prisma de 'l pessimisme. Ha fet mirem sempre certs actes de la vida ab indiferencia suma, si d'ells no 'n resulta la práctica beneficosa á nostras idees y aspiracions. Ha fet fixéssim, potser ab ull menys certer que altres, nostra atenció y què midéssim lo verdader alcans, sas conseqüències, ventatjas y perjudicis emanats de la cosa presentada.

Això 'ns pórtia com per la má recorts de nostra joventut.

Enlluernada la imaginació pe 'ls brillants colors ab que 's vesteix la música en sa forma dramática; seduhits pe 'ls aplausos que 'l públich tributa á 'l autor de l'obra representada y avivats pe 'l clamoreig de 'l mateix públich, vejent remunerats los esforços de una carrera llarga, costosa y difícil ab demostracions que satisfán de sobras los ideals de 'l artista com las necessitats de 'l home, emprén un la carrera lírica si t'è facultats, ó la de músich si l'entusiasme l'anima per aquest cantó.

Això fèrem nosaltres: á l'estudi de la música dedicárem tota la activitat, totas las ganas de saber; despreciárem los florits anys de nostra joventut per engolfarnos en las lliçons de Rever, Reicha y Bazin, per saturarnos de ciencia y ab ella rébrer de 'l públich lo profit de un art á que pertanyen totas las mes bellas manifestacions de l'ánima y en lo qual hi converteixen tots los sentiments de 'l cor.

L'art tenia admiradors, entusiastas, acérrims; era respectat y considerat; en son cultiu s'hi esperava un pervindre y 's dignificaba. A l'artista sols se 'l veyia interpretant fielment y ab tota conciencia los personatjes que 'l compositor creá á 'l fort de sa inspiració; se 'l sentia idealisant los petits detalls que integraban son paper, engrandintlos, immortalisantlos, si això 's pót dir.

Las consideracions á l'art reflectan d'un modo especial, directe, sobre l'artista. Aquét sols se movia en terreno adaptable, assimilat á la idea que 'l guiaba. Tenia un públich seu que 'l seguí pàs á pàs, aplaudintlo, aclamantlo quant éra de justicia, y sempre que de l'art fés ostentació.

Per mes que dada nostra humil posició, no hájam tingut necessitat de batallar dintre 'l camp musical fent váldre 'ls drets adquirits en mérits de 'ls estudis baix la férula de rigorós mestre passats, foren las consideracions apuntadas las que determinaren fós de músich la nostra professió.

¿Ahont és ara aquella lírica, algú temps tan respectada, considerada y venerada, quals resplandors servían de forsa impulsiva que determinaba 'l rumbo que debia seguir la jovenalla que per ella sentia entusiasme?

¿Ahont és aquell art musical, plé d'ilusions, encantaments y esperansas, que sonreya un felis pervindre per aquell que havent arribat á 'l fi de sos estudis, en la práctica de 'ls mateixos cifraba son benestar?

¿Ah! Ab sentiment ho hem de dir. D'esglahò en esglahò ha baixat á un nivell incomprendible: s'ha estacionat en aquets *soi disant* teatros de ral la entrada.

¡Pobre art! ¡Pobres artistas! Espanta 'l considerar las deduccions que s'han de fer sobre la ampla base de 25 CÉNTIMS DE PESSETA.

¡Pobre art! Has trobat la mort entre la indiferencia d'un públich escéptich; en un escenari fet ab quatre pots sense pulir ni pintar, y tenint per acompanyament una reduhida orquesta que no avalora las artísticas filigranas que en algú temps tant t'havien aplaudit y admirat.

En aquets teatros han trobat la mort, no sols la música sino la indumentaria, la escenografía, la dramática y totas las demès arts que 's relacionan ab lo teatro. Si per 25 céntims donan ópera ¿quánt se pagarà per comedia? Fins lo bon gust ha rebut mortal ferida.

¡Pobre art! Ja casi no hi veyem rehabilitació.

ARMANDO DE LA FLORIDA.

Revista teatral

Granvia.—A pesar de la competencia *operaria* que com una plaga ha invadit nostres teatros, aquest ha trovat el *quid* pèr' omplir de públich totas las funcions, com se véu desde dissapte passat, que debutá la companyia de opereta y ópera italiana que dirigeix D. Emili Giovannini.

En *Il babbeo è l'intrigante*, *Lucia di Lamermoor* y *Cin-ko-ka*, han obtingut molts aplausos tots los artistes, alguns de 'ls quals son notables per sa vis cómica, lo que fa que 'l públich no escasseja l' assistencia y 'ls pica-ments de mans.

Circo Español.—Lo saynete *Los encants de St. Antoni*, alternant ab lo demès repertori, ha contribuït molt á animar las funcions. Cada nit que 's posa en escena hi obtenen aplausos los artistes y l' autor. ¿No podria animarse la empresa y donar alguna altr' obra catalana?

FRIOLERAS

Cada dia vaig a'l mar
y, no sabent de nadar,
entro mar endins sens pòr,
sobre l' aygua puch surar,
perquè m' aguantan, crech jo,
las carbassas que 'm vas dar!

Com que jo sòch vergonyós
y tu tens poca vergonya,
casemnos tu y jo, y aixís,
dos farem una persona.

May mes t' havia vist desd' aquell dia
que l' amo de la fàbrica 'ns va treure!
y ahí, sense pensar que á 'l món siguessis,
vaig véure't a'l passeig: ¡quin goig que feyas!
Passant per mon costat lo front baixares,
y 't juro, á fe, qu' aixó no ho vaig entendre'.
¿Vas abaixar la cara per vergonya,
ó be per vanitat aixó vas ferme?

SALVADOR BONAVIA.

Secció de Montepíos

Montepío Catalá.—La Junta de Gobierno, usando de la facultad que le concede el art.º 45 de los Estatutos, convoca la General extraordinaria de señores asociados para el viernes 14 del actual, á las 8 1/2 de la noche, á fin de tratar de asuntos relacionados con los Caps. VII y VIII (Viudedades y Espectáculos), y de la *Unión y Defensa de los Montepíos*.

La sesión se celebrará en el piso 2.º de la casa número 45 de la calle de Tallers, á la hora prefijada si hubiese mayoría de asistentes ó media hora después con los que haya, á tenor de lo dispuesto en el art. 48.

Se recuerda que, según dicho artículo, es obligatoria para todos los asociados residentes en Barcelona la asistencia á las Juntas Generales.—Barcelona 4 Agosto 1896.—El Presidente, José María Pous.

—Se fan molts comentaris sobre 'l comportament de algunas associacions de socorros mutuos, quins representants deuenh sèr lo contrari de *la creu pèra 'l diable*, ja que, de resultar veritat lò que corra, no seria de mes que algún perjudicat mirès si pòt càbrer responsabilitat á algu.

Se sussurra que hi ha una associació que va cobrant de 'ls socis las messadas corrents, fins que arriba 'l cas de que algún d' aquestos se posi malalt, y á fi de que no puga reclamar lo subsidi que li correspón, allavors no se li passa papeleta, per' que no poguent acreditar sa per-

sonalitat de soci, no se li volen reconèixer drets de tal, argumentant que ja es baixa.

Altre de fresca: se diu, si una associació per' arreplegar fondos y socis, se val de l' ardit de fer passar a'l cobro las papeletas de 'l mes, com si fossen las d' un' altra associació que ha cambiat lo títul y á la qual perteneixen; resultant d' això, que alguns á 'l anar á cobrar lo recibo la verdadera ó siga la que ja feya temps que 'n formaban part, han vist que havian sigut objecte d' un engany.

Per avuy res mes: si 'ls fets resultan veritat, ferem públich lo nom d' aquestas associacions que be mereixen que sos representants, per ordre superior, no pugan formar part de cap mes Junta, per' evitar disgustos serios.

Cómichs á 'l poble

Lema: FILLS DE L' ART

—¡Ja venen! ¡Ja venen!
—Oy que no.
—Oy que sí.
—Mirate'ls; ara són á la girada de 'l camí de la Creu.
—¡Sí qu' és vritat!
—¡Ja venen! ¡Ja venen!
—¿Qui és que vè, noy? ¿la Hermanita de S. Francesch ó 'l senyor Bisbe?—pregunta una beata sorda tot surtint de missa.

—¡No! Qui vè són los comediantes: tenim cómichs á 'l poble. Aquet vespre ferán *trayatu*. ¿Què vindrá avia?

—¡Arri allá, gandulots! Mes valdria qu' anéssiu á doctrina.

—No n' és hora.

—Donchs á confessar.

—No n' és dia.

—Donchs á 'l diable. ¡Dèu me perdoni!

Y la beata se 'n torna á la iglesia per' acabar de petarhi la bacayna.

En tant la colla de xicots augmenta, y altres que són ja mes que xicots, també s' aturan á mirar las tartanas de 'ls cómichs que 's van acostant á tota carrera, fent que ab los pichs de 'ls cascabels de las caballerias surtin á las portas de sas casas, la majoria de 'ls habitants de aquell tranquil y senzill poble que á 'l vespre tindrà *comedia*.

Per fi las tartanas arriban á la plassa devant mateix de l' hostal; mes ningú surt á rebre'ls, ben á 'l revés de l' ovent curiós que estira 'l coll tant com pòt, l' un damunt de l' altre, solsament per véurer si las *damas* són guapas.

—¡Qué tall!—diu un jove dirigintse á 'l tartaner, jove *socio* de 'l Cassino de baix, y per consegüent contrari a'l *teatro* de dalt!—¿Qué tal? ¿no han embarrancat de l' estació fins aquí?

—No, 'l camí és curt y...

—Dèu fassi que á 'l vespre no 'n gemeguis.

—Ja t' entench, ja.

—Donchs *¡jojo!*—

Los cómichs ja han baixat de la tartana y cada hù ab son farcell ó maleta vella entra á l' hostal tot estirant las camas y espolsantse.

—¡Ep! ¿qui paga?—cria 'l tartaner veyent que 'l deixan sol.

—Ja 'ns veurem á la nit—diu lo *galán* de la companyia.

—Bueno; és que vosaltres...

—¡Què no teniu confiansa!

—Es que...

—L' amo de 'l cafè 'n respón. Veniu á l' hora de sopar y... us direm l' hora de marxar demà.

—Entesos. ¡Ah! aquí hi ha una capsa de fusta: ara ha caygut.

—¡Veyam! La capsa de las perrucas. ¡Adiós! ja s' haurá trencat l' ampolla de 'l *mástich*.

Y tot lo primer actor de la companyia dramática, carregat ab un maletí sense pany, los exemplars de 'l drama, las solfas de la sarsuela final y un feix de vuyt espasas d' època, ab puny de llautó y fulla de ferro verje, agafa la capsa que degota such per totas sas esclexas y entra á 'l menjador de l' hostal. ahont ja l' esperan los companys que no se saben entendre ab la hostalera.

—¿Cóm ho tenim això, mestressa?

—Miri; ara deya á l' senyor que no sè pas com ho arreglarè per' dormir.

—Y donchs, que no us va avisar en Jan, l' ordinari?
—Sí, be m' ho va dir qu' arribarian avuy; pero aquest mati s' han ensopegat á venir sis marxants, y ara no tinch prou llits. Si volen *aconsolarse* dormint tres en un llit y quatre en un altre... perque vostès són... ¿quants són?

—Ja veureu: tres, cinch, set, vuyt, deu, onze y dotze.

—No mes ne veig onze!

—Oh! falta l' *apuntador*.

—Ahont ha anat l' *apunte*?

—S' ha quedat á fer la copa allí baix.

—*Bueno*; veyam: ¿quants llits teniu? Ahont poden dormir las senyoras!

—Las senyoras poden enquistarse en un catre gran que...

—Ah! no,—exclama la primera dama.—Jo tinch de dormir ab lo mèu marit.

—¿Qu' és aquest?—diu la hostalera veyent un jovenet que mitj s' adelanta.

—Sí, senyora.

—¿Be se l' ha buscat prou jovenet! Jo li podria sèr mare, y vostè si fá ò no fá deu teni 'ls anys que jo tinch, 56.

—No, jo 'n tinch...

—Arreglem primer això,—salta l' *galán* veyent que la conversa ha prè mal giro.

—La qüestió és que cada senyora tinga un quarto, que 'ls homes ja 'ns arreglarem,—diu lo *graciós* fent una *gracia*.

—Sempre m' ha de passá l' mateix!—remuga l' *barba*.

—Lo qu' és jo,—afegeix lo *segón galán*,—si hi hagués un'altra fonda me 'n anaba ara mateix.

—Si n' hi hagués d'altra ray,—diu lo *galán* per tota disculpa.

—Noys, ¡quin ayguardent mès *salau*!—fa l' *apuntador* entrant de cop y tot llepantse l' bigoti.—Veni, veni.

—¿Qui paga?

—Home, S. Bruno...

—Vaja, anem!

—Y això de 'ls llits, ¿còm queda?

—Que... tot sopant ja ho arreglarem. ¿A quin' hora 's sòpa?

—A dos quarts de vuyt.

—Massa tart,—observa la *dama jove*.

—¡Cal! la funció està anunciada á las nou, hi ha temps.

—Es que jo tinch de posarme coláns pèra l' *drama* y l' sopar me retórna á la boca si vaig precipitada.

—Quina gangal! Aixís sòpa dos cops,—exclama l' *graciós* fent un'altra *gracia*.

—Be, donchs; á las set.

—En punt ¡eh!

—Sí, si; anem per l' ayguardent. ¿Què venen vostès, senyoras?

—Jo no: estich cansada,—diu la *dama*.

—Jo sí: donaré la volteta,—diu la *dama jove*.

—Vaja, anem, anem.—

Y surten formant un capritxós grupo, qu' és esperat pels xicots que 'ls segueixen saltant com en dia de processó devant dels gegants.

—Aquet és lo *galán primer*. ¿Oy, Tonet?

—Sí, y aquell l' *pallasso*, y aquell altre l' *traydor*.

—¿Còm ho coneixes?

—Perque 'n fan la cara, y perque avuy fa tres festas van venir á fèr comedia també.

—Y aquell de'l bigoti tan *encrespat*, ¿què també surt?

—No, aquell és lo *consueta*.

—¿Què vols dir!

—¿Saps aquell cap vermell qu' hi ha a'l *treyato* devant dels *músichs*?

—Sí: la *conxa* que 'n diuen.

—Donchs aquest home s' hi fica dins y en un llibre porta apuntat tot lo que l' cómic ha de dir.

—¡Ma noy! Déu saber molta lletra.

—¿Pòddicas!

A'l arribar a'l cafè, totas las miradas són pèra 'ls cómic, y en particular per la *comediante*, que, ab sa cara empolvada y picaresca, 's móstra ufana de serne objecte d' una tan gran animació. Lo *director* de la companyia, lo primer que fá és encararse ab lo *taquillero* per véuer com anirà la *entrada*.

—Mal,—contesta aquét.—Mal, perque los de l' cassino de baix tot avuy que fan córrer que vostès no vindrán, ó que si venian foran poquets, lo qual vol dir que 'ls ánimos están refredats. Lo que han de fèr vostès, si 'm vo-

len créurer á mí, és passejarse molt pe l' poble perque 'ls vejín be.

—No está mal pensat. Ho farem.

—Sí, sí.—

Enterada de'l cas tota la companyia, tots convenen qu' és precis deixarse véuer molt y entrar pe 'ls cafès y per tot arreu á fèr gasto.

Ja tenim, donchs, á la colla de comedians passant y repassant carrers amunt y avall, fent exclamar a'ls veïns:

—¡Mira 'ls cómic!

—¡Quín sombrero mès tronat porta la *dama*!

—¡Pobrets! ¡què 'n van d' errats de comptes!

—Ells ray. qu' encara 's diverteixen! Tinguessin de *cabá* á la vinya com jo, no tindrian las mans tan blan-

cas, no.—

A aquestas y altrás murmuracions per l' istil donan lloch los cómic ab sa passejada-prospecte, y això encara si troban un xicot rebech que plora perque no 's vol deixar pentinar y una mare que diu:

—Si no callas t' faré menjar per un comediant. (1)

* * *

Traslademnos ara a'l teatro. Han tocat nou horas y l' teló no s' aixeca. ¿Què passa?

L' alcalde envia un agutzil á las *taulas*, agutzil que se encara ab lo primer comediant que troba, dientli ab molts modos: ¿Què hem de fer? ¿Què no 's comensa això! Lo senyor alcalde está molt *empipat*.

—¡Oh! és que de dugas *canastras* de trajes qu' hem portat pèra l' drama, no mès se 'n troba una y no 'ns podem vestir tots.

—Y ahont l' han perduda l' altra?

—L' han robada.

—¡Cóm s' entén robadal! En aquet poble no 's róba res, dormim ab las portas obertas d' ensá que jo só agutzil.

—Lo cas és que la *canastra* no 's trova.

—Lo cas és que comensin aviat, sino 'ls *plantarem* una multa. En quant á això de la *canastra*, demá surtirá; ¡vaya si surtirá!

Passem per alt la execució de'l drama, vestits á mitjas y desempenyat á empentas. Los crits de'l *galán jove* y 'ls *desplantes* de'l primer actor tapan molts *claros*, no tants com en la *platea* se 'n veyan en las *butacas* (?), puig hi havia lò que se 'n diu *mitja entrada*: lò just per cubrir gastos.

Acabada la funció, y quant los llums de *petróleo* apagats encara umejaban, se presenta un xicot, dient:

—Aquí á baix, a'l carrer hi ha un cove tót plè de vestits de *treyato*.

—¡La *canastra* que 'ns falta!—diuen tots.

—¿Ho veuen com ha surtit?—exclama l' agutzil.—

A'l poble may se róba res.

—Tres socios de'l cassino de baix l' han amagat avans; jo ho he vist.

—¡Bromas de'l jovent!

—¡Vaya unas bromas!—

* * *

L' endemá a'l demati, mal menjats, mal dormits y sense un céntim en la butxaca com á paga de son jornal, carretera avall fan via dotze comedians, cada un ab son respectiu farcellet ab roba de'l dia. Los trajes y la caps de las perrucas han quedat a'l poble, l' ordinari ja las portará á puesto.

Tots ab lo cap sotà l' ala com pardals mullats, ab la resignació de Cristo pujant la creu a'l Calvari, caminan que caminan fins á trovar la estació. Per no gastar, ni humor gastan. L' apuntador és l' únich que fa *xistes*... ja que no pòt fer cigarrillos per falta de tabaco. Lo qu' és a'l *graciós* no li ha quedat cap *gracia*.

¡Pobres fills de l' art!

Los mateixos xicots que l' dia avans á l' arribar las tartanas de'ls cómic cridaban: ¡ja venen! ¡ja venen!, ara que 'ls veuen passar prop de las vinyas y camps ahont treballan tranquils, exclaman ab lo mateix tò:

—¡Ja se 'n van! ¡Ja se 'n van!

LLUÍS MILLA.

(1) Rigurosament històric.

Repertori de fora

Olot, 4 de Agost.

Enhorabona! Tenim companyia dramàtica Bona en tots conceptes és la de Dª Concepció Ferrer, y ella principalment.

Adriana Lecouvreur, A espaldas de la ley, Felipe Derblay, El sitio de Gerona, Mancha que limpia y Maria del Carmen; ademès las pessas en acte Los asistentes, A Sants y á minyons .. y la sarsuela Lo somni de la Ignocencia, son las obras que han representat.

La insignificant sarsueleta Lo somni de la Ignocencia, s' ha representat tres nits consecutives y, ab tót y assistirhi sempre casi 'l mateix públich, no 's cansà d' aplaudirla, y això que, entre las obras posadas en escena, aquèsta es la més magre.

Entre totes, la que més ha agradat ha sigut Mancha que limpia, seguintla Maria del Carmen, no deixant de agradar en extrem las demès.

De la companyia, comensant per l' obra de 'l primer dia, sempre ha estat la heroïna la Sra. Ferrer: en la segona 'l Sr. Tressols y 'l Sr. Bozzo (sobre tót lo primer en lo final de la obra) foren los de 'ls actors; en la tercera lo Sr. Bozzo; en la quarta los Srs. Bozzo, Coll, Daroqui y Marcet; en la quinta, tots, y en la última, 'ls Srs. Coll, Tressols y Bozzo, y en totes, com actor còmic, lo senyor Daroqui. De las actrius, las Sras. Mas, Busutíl, Delhom y Balestroni, aquèsta molt expontànea en la última, en son paper de Fuensantica, y la Delhom, en Mancha que limpia, en lo de Enriqueta.

Tinch de fer menció de la nena Mercè Daroqui, que desempenyà 'l paper de orfa cega en El sitio de Gerona, arrencant llàgrimas y un prolongat aplauso de 'l públich.

Vaig á fer punt final, no sens donar una agradable noticia, y és que està en ensaig Maria Rosa y alguna altra obra catalana. No hi ha dupte que és obra esperada ab molta ansia, donchs se sab que la Sra. Ferrer la estrenà ab gran éxit —J. MESTRES. C.

Reunions particulars

LA ARTÍSTICA.—L'element jove de la barriada de la Dreta de 'l Ensanxe està d'enhorabona ab los animats balls d' estiu que 's donan en aquet local convertit en un ventilat y espayós saló árabe, que ab la agradable temperatura que s' hi disfruta, acompanyat de 'l be de Dèu de caras bonicas y cossets elegants que allí 's reuneixen, convida á 'ls amants de Terpsicore á passarhi las vetllas.

En las nits de 'ls passats dissapte y diumenge s' hi donaren dos extraordinaris balls de beneficencia, quals productos anaban destinats á aumentar la suscripció per' las víctimas de l' atentat de 'l carrer de Cambis Nous, haventse vist molt concorreguts y animats.

LOPE DE VEGA (Assiàtic).—Lo passat dissapte va tenirhi lloch 'l benefici de 'l desgraciat jove D. Frederich Canals, faltat de salut y de recursos per' atèndrer á la malaltia.

Las obras escullidas van sèr Un manresá de l' any vuyt, Los baturros y L' últim inglés.

Lo Sr. Parra, en lo Manresá, molt be en lo segon acte; pero en lo tercer allò no era en Bortomeu ni cosa que s' hi assembla.

L' únich que va poguer anar (y això que estava insegur de 'l paper), fòu lo Sr. Ferrer (a) Pepito Pinto, en lò de Matheu; tant, que 'l públich, a' l final, entussiasmat, li aixecà un crit de ¡mateulo!, aplauso que se sòl dar a' ls traydors de dramas quant ho fan be.

En Los baturros, muy requetebien lo Sr. Meseguer en lo paper de Marquesito, y 'l Sr. Roig en lo de Baturro, hauria estat de primera, á no precipitarse tant. Allò no era un baturro; era un desesperat.

De' l desempenyo de L' últim inglés, sols podem consignar a' l Sr. Riera, que sab dir y fer los papers de 'l seu género.

Lo resultat positiu va sèr bo, y això és lo millor.—P. X.

Saló de descans

—Avuy publiquem per folletí desde la plana 5 á la 12 de 'l drama Un bon ministre de Dèu,

Ayuntamiento de Madrid

—A benefici de 'l jove D. Pere Vallribera tindrà lloch demà en lo teatro de 'l Foment Cassolense (S. Gervasi, camp de 'n Garsot), una escullida funció catalana, posantse en escena 'l drama de Pitarra La rosa blanca y la pantomina El capitán Mandrin, en la que hi pendrà part la Srta. Sans. La direcció de 'l drama corre á càrrech de D. Francisco Perpiñá, é hi pendrán part la Srta. Marsal y 'ls aficionats Srs. Serra, Perelló, Vilagut, Esteve y 'l Beneficiat, que desempenyarà la part de D. Albert. La pantomina serà dirijida per D. Eduardo Caballero.

—La humorística colla Apats y Lletras va reunir-se diumenge, celebrant un modest xeflis á bordo de 'l barco Dos de Mayo.

Los coneguts fotogr. fos Srs. Costa y Santaló tingueren á be de tréurer diversas fotografias de 'ls col·laboradors de periódichs catalans que componen dita colla.

Entre 'ls comensals recordem á 'ls Srs. Martí, (Aguileta), Saltiveri, Bargas (Mayet), Marinello (Llimoné), Asmarats (Staramsa), Dalmases Gil, Bonavia, Rossell (Ego Sum), Umbert, Ximeno Planas, Ferrer (Jepet de l' Orga), Gibert (Antonet del Corral) Ribó, Baró, Serra (Jep de Jespus) Coll (Oclime Oill) Frascuelillo, Borrut, Solé, Portabella (Antón de 'l Singlot), Costa, Santaló, Sagrera y altres que no recordem.

—Se troba en aquesta capital l' aplaudit actor D. Sebastià Roca procedent de Guatemala. Havem tingut lo gust de saludarlo, y 'ns ha enterat que sa estada no serà llarga, per quant vè á contractar una companyia de sarsuela ab la qual se proposa á tornar á aquells llunany paissos.

—L' altre tarde fèrem una visita á 'l taller que 'l conegut organè Sr. Beltran, té á Gracia, ab motiu de probar un orga que acaba de construhí.

Dissapte 'n parlarem.

ARXIU Y COPISTERIA

de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

— Passatge de Madoz, núm. 5, 2.ª —

Á CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas idem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio, á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas docena. Juegos de lavabo Viena mármol á 24, y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La Gran liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un sommier, un colchón, una cómoda con marmol, 6 sillas regilla, una mesa noche, un espejo, una mesa comedor, 6 sillas y un palanganero,

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona

Imp. Pujol y C.^a, Tullers, 45.—Barcelona.